29 O izgubljeni ovci
Tretja nedelja po Binkoštih

Luka 15,3 - 32
Tedaj jim je povedal tole priliko: »Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde? s In ko jo najde, jo vesel zadene na rame. Ko pride domov, skliče prijatelje in sosede ter jim pravi: >Veselite se z menoj, kajti našel sem ovco, ki se je izgubila.< Povem vam: Prav tako bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.« »Ali: katera žena, ki ima deset drahem, če izgubi eno, ne prižge svetilke in ne pomete hiše ter skrbno ne išče, dokler je ne najde? 9In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede ter pravi: >Veselite se z menoj, kajti našla sem drahmo, ki sem jo izgubila.< Povem vam: Prav teko veselje bo vpričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne.« In rekel je: »Neki človek je imel dva sina. Mlajši med njima je rekel očetu: >Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!< In razdelil jima je imetje. Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje. Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje. Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje. Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. Šel je vase in dejal: >Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.< In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in sega usmilil; pritekel je, ga objel in poljubil. Sin mu je rekel: >Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.< Oče pa je naročil svojim služabnikom: >Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo! Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.< In začeli so se veseliti. Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples. Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: >Kaj je to?< Ta mu je rekel: >Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.< Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal. On pa je očetu odgovoril: >Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami uničil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.< On pa je rekel: >Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.«

30. marec 1872

To celotno poglavje Mojega Evangelista Luka se ukvarja s tem, kar je bilo izgubljeno in radost ob ponovni najdbi.

Pismoukom in farizejem, ki so bili prisotni, je bilo v treh prilikah pokazano, zakaj Jaz ne iščem zdravih, temveč bolne, zakaj ne dobre in poštene, temveč grešnike.

Zato, da dojamemo pravi pomen teh prilik, moramo najprej - kakor je tudi primer z večino tekstov - podati podrobno pojasnilo njihovih najpomembnejših besed. Čeprav imate jezik in uporabljate njegove besede, da izrazite svoje misli, vam moram odkrito povedati, da od vseh besed, ki jih uporabljate, ne obstaja niti ena, v kateri bi razumeli

njen globlji pomen. S tem moram poleg tega, da Sem inštruktor in tolmač Mojega Evangelija, biti tudi še vaš učitelj jezika.

Tukaj je potrebno glede teh treh prilik - o izgubljeni ovci, o izgubljenem kovancu in o izgubljenem sinu - podati naslednja pojasnila:

Prvič: Kaj pomeni "izgubljen"?

Drugič: Zakaj si nekdo tako prizadeva, da bi našel izgubljeno?

In tretjič: Zakaj se nekdo tako neizmerno veseli najdenega, veselje, ki pogosto daleč prekaša tisto nad drugimi bolj vrednimi in pomembnimi stvarmi, ki jih ima v posesti?

Glejte, najprej moramo pretresti ta tri vprašanja, predno lahko nadaljujemo z duhovno razlago in njeno uporabnostjo za vas, vso človeštvo in celotno vidno stvarstvo; kajti, ko kdo vprašuje o nečem, se mora najprej jasno zavedati pomena in vrednosti vprašanja, s čimer je že odgovoril na pol vprašanja.

Torej začnimo sedaj sistematično s prvim vprašanjem, namreč: Kaj pomeni beseda "izgubljen"?

Glejte, beseda označuje misel, ki se pojavi nekomu, ko ugotovi - najsi je to oseba ali stvar -, da tisto, kar mu pripada in mu pomeni vrednoto, ni več v njegovem dosegu in tega ne more uporabiti ali se veseliti. Izgubljeno je vse, kar se nahaja nekje drugje, na drugem mestu, kot je bilo določeno.

Ker ta pomen lahko tako globoko učinkuje na človeško duševno življenje, to vodi do naslednjega zgoraj oinenjenega vprašanja, ki se glasi:

Zakaj si nekdo tako prizadeva, da bi ponovno našel izgubljeno?

Odgovor je naslednji: Zaradi tega, ker se je človekov duševni mir zaradi te izgube porušil in si zato prizadeva, da vzpostavi ravnotežje. Torej ima to, kar je izgubljeno, v resnici duhovno vrednost za lastnika, ki je pogosto veliko večja od materialne vrednosti.

Potemtakem si človek prizadeva, da si ponovno pridobi lastnino, ki je izgubljena, da jo lahko ponovno pritegne nazaj v svojo bližino. Ob najdbi se bo veselil, ker se je tisto, kar je manjkalo, vrnilo na prejšnje mesto in se lahko ponovno uporabi za tisti namen, ki se mu zdi za njo najbolj primeren.

Iz tega hrepenenja se porodi vnema po iskanju ali uporaba vseh razpoložljivih sredstev, da si povrne posest ali tisto, kar je izgubljeno - dejavnost, katero pogostokrat spremlja nadležnost in napor. Iz tega izhaja rešitev tretjega vprašanja, namreč:

Zakaj se nekdo bolj veseli tega, kar je našel, kot pa tistega, kar že poseduje? To se da lahko pojasniti, ker iskanje in najdba zahtevata napor in ta napor je nagrajen s prav to uspešno najdbo.

Ker vsako veselje postane pravo veselje šele po tem, ko se deli z drugimi, omenjajo te prilike tudi to veselje duše. Torej je v teh treh prilikah, glede na različne življenjske položaje, tudi izražena žalost nad izgubo nečesa.

Najprej imamo pastirja, ki išče izgubljeno ovco. Ta prilika je usmerjena proti obtožbam, da se družim z ljudmi, ki so v očeh pismoukov in farizejev obteženi z grehom.

Kaj je pastir?

Glejte, pastir je človek, ki so mu zaupali določeno število živali in se od njega pričakuje, da jih povede na dobre pašnike, ter, če je to potrebno, jih obvaruje pred vsemi nevarnostmi. Torej je pastir odgovoren svojemu gospodarju, da nobena njemu zaupana žival ne utrpi škode in da ima živina vedno dovolj za jesti, ker jim mora pastir izbrati ustrezne pašnike.

Če Sem jedel z grešniki, ter s tem pokazal, da imam rajši bolne kakor zdrave, ki ne potrebujejo duhovnega zdravnika, je bila ta prilika o izgubljeni ovci najbolj primerna za Moje učence, za razumevanje vzroka Mojega ravnanja; kajti izgubljena, grešna ovca - slikovito rečeno - je enaka nespreobrnjeni, duhovno izgubljeni ali bolni osebi.

Tako kakor je izgubljena ovca podvržena vsem vrstam nesreč, na primer, da postane plen divjih zveri ali da pade čez pečino, katerih nevarnosti pogosto tudi ni zmožna prepoznati, je tudi grešen, duhovno bolan človek, ki - zapeljan od sveta - ne ve ničesar o svojem duhovnem namenu, v nevarnosti, da popolnoma zgreši svojo usodo, da postane član prihodnjega večnega kraljestva in lahko samo po dolgih časovnih razdobjih in po velikem trpljenju in grenkih izkušnjah, prispe do točke, h kateri Sem ga želel voditi po najkrajši poti.

Pravim: Pastir je zavezan, da vodi svoje ovce na dobre pašnike in to je bila tudi Moja dolžnost, ker Sem vodil ljudi proč od nevarnih poti, po katerih so tako brezskrbno hodili, k resnični poti življenja, k njihovemu duhovnemu cilju.

Uporabil sem primer pastirja, da bi lahko ljudje tistega časa lažje razumeli in se približali Mojemu klicu kot Sinu človekovemu, ker Sem se kot Modrost, ki se je spustila na zemljo, prizadeval, da pripeljem nazaj k Mojemu Očetu izgubljene otroke, ki so bili kakor izgubljene ovce.

Kakor je veliko pastirjevo veselje, ko po dolgem iskanju najde svojo izgubljeno ovco, posest, ki mu je bila zaupana, tako je tudi veliko Moje veselje, ko duša ponovno oživi.

Z namenom, da naredim to priliko še bolj jasno, Sem izbral drugo priliko o ženi, ki je izgubila kovanec in je naredila vse, kar je lahko, da bi ga spet našla. Prav dobro Sem vedel, kakšen pomen pripisujejo pismouki in farizeji denarju, in so zato zlahka razumeli vneto iskanje žene, ker je bilo to vzeto iz njihovega področja razmišljanja.

Nekdo je lahko zaskrbljen celo nad majhnim kovancem in ga išče, dokler ga ne najde.

V mislih pa Sem imel tudi še druge namene, ko Sem jim najprej povedal priliko o izgubljeni ovci, kakor bitju z dušo, potem o izgubi materialne stvari, katera je imela domnevno vrednost in na koncu o izgubi duhovnega dostojanstva v prikazu o izgubljenem sinu. S tem Sem jim želel povedati, da ni težko povrniti izgubo duše, da je težje povrniti materialno izgubo in najtežje povrniti izgubo duha.

V prvem primeru lahko okoliščine in stanja pripomorejo k temu, da se grešna oseba reši svojih napačnih pogledov in se ponovno postavi na pravo pot. Vendar pa materialne izgube običajno izvajajo na dušo takšen pritisk, da omahuje v veri v Mene, ter celo obupa in si z vsemi silami prizadeva povrniti izgubljene posvetne užitke. Žena, ki Sem jo orne-nil, bi bila lahko zadovoljna s preostalimi devetimi kovanci, vendar ji je bil izgubljeni tako pri srcu, da je preiskala vsak kot, da ga je našla.

Seveda Sem tudi pri tej priliki imel v mislih duhovni proces, ne pa materialnega. Torej Sem rekel, v povezavi z najdbo izgubljenega kovanca, ko je žena razglasila svojo najdbo vsem prijateljem in sosedom, da bo tudi v nebesih tolikšno veselje nad grešnikom, ki se pokesa, to je nad dušo, ki je rešena pred pogubo.

Kar se tiče tretje prilike - o izgubljenem sinu - Sem Moje poslušalce že zadosti pritegnil v doseg Mojega duhovnega pojmovanja, da Sem jim lahko dal največji in zadnji primer, ki se ne ukvarja z izgubo materialnega, temveč z izgubo duhovnega dostojanstva človeka, ki - pozabljajoč svojo lastno vrednost - postane suženj sveta in njegovih užitkov, razbije vse vezi, ki so ga povezovale z domom in družino in se zapodi v svet, prepuščajoč popolno prevlado svojim strastem, dokler ne prepozna, izčrpan in duhovno poražen in samo v največji bedi, globočino brezna, v katerega se je pahnil s svojo lastno svobodno voljo.

V prvem primeru je bil pastir tisti, ki je rešil ovco pred pogubo, bitje, ki je globoko pod njim, s tem, da jo je vrnil k njeni čredi. V drugem primeru je bila žena tista, ki se je imela za srečno, ko je ponovno našla svojo materialno lastnino. V obeh primerih so bile za primerjavo uporabljene posvetne stvari. Toda v tretji priliki je k vsem tem izgubam dodana še očetovska ljubezen, ki je utrpela veliko večjo in vredno izgubo. Ta prilika se najbolj nanaša na Mene, Očeta vseh ustvarjenih bitij, ker po eni strani prikazuje kesanje izgubljene duše in po drugi ljubeče očetovsko neskončno usmiljenje z vsemi njegovimi posledicami.

Vzet iz človeškega življenja, je primer o izgubljenem sinu najpomembnejši, ker Sem z njim pokazal Mojim poslušalcem, poleg družinskih vezi, kakšen naj bo oče in kako so, obžalovanja vredno, takšni pravzaprav le redki med njimi. Z očetovskim veseljem ob vrnitvi sina, Sem jim hotel pokazati kako neskončno veliko bo veselje Stvarnika

vseh bitij, ko vidi ljudi, katere je postavil v svet kot svobodna bitja, da se prostovoljno vračajo k Njemu. S to priliko Sem jim lahko razumljivo podal, da je v Mojem kraljestvu duhov veselje nad takšno vrnitvijo celo večje, kakor v življenju družine, ko se vrne dolgo pogrešan član, slikovito prikazano z zabavo, katero je priredil oče, ko se je njegov sin, za katerega je bil prepričan, da je mrtev, vrnil.

Torej te prilike predstavljajo tri slike iz človeškega življenja, ki se ne nanašajo samo na tisti čas, temveč na ves čas, tudi na vaš.

Ne prihranim nobene bolečine, da rešim izgubljene ovce in sinove, pri čemer prve vodim domov in napeljujem zadnje, da se z lastno svobodno voljo, vrnejo. Svarila, težave vseh vrst, bolezni in izgube ljubljene osebe jih opozarjajo, da obstaja poleg vidnega še nek drug svet. Ne spregledam ničesar in pravzaprav vam celotno stvarstvo nazorno prikazuje na kakšen način se mora izgubljeni sin postopoma vrniti k Meni, svojemu Stvarniku in Očetu. Že eone dolgo se je ta proces dogajal in se na drugih svetovih še vedno dogaja. Na vaši zemlji se približuje zaključku in narejen bo velik korak naprej, ki bo omogočil zvezani duhovnosti, da bo lažje in hitreje napredovala k cilju, za katerega Sem izbral to zemeljsko oblo in njene prebivalce.

Vse v celotnem vesolju mora postati poduhovljeno, se mora razvijati kvišku; toda vi ljudje, zaradi katerih Sem Sam prišel na zemljo, imate pred vami večje poslanstvo kot milijoni duhov drugih svetov. Kajti ne brez razloga in namena Sem izbral vašo zemljo in na njej Mojo lastno ponižanje za vzgled Mojemu celotnemu kraljestvu duhov.

Zaradi tega ste obkroženi z večjimi skušnjavami, ker je nagrada vašega prihodnjega obstoja večja od mnogih bitij na drugih oblah, ki počasi gredo preko njihovega procesa očiščenja in preoblikovanja, medtem ko vi, obdarjeni z veliko svetlobo Moje Besede in vzgledom, lahko - z močno voljo - kmalu pridobite to, za kar ostala bitja potrebujejo nepredstavljivo daljše časovno obdobje. Tukaj na tej majhni zemlji mora biti proces poduhovljenja hitrejši. Vse je urejeno v ta namen in ljudem so na razpolago vsa sredstva, da poduhovijo sami sebe, svojo dušo in z njo svoje telo, da s povratnim delovanjem ohrabrijo tudi duhove, ki so vezani v temno materijo, k hitrejšemu napredovanju. Kajti grobo zgrajene duše potrebujejo grobo, togo materijo, medtem ko žlahtnejša, duhovno razvita bitja potrebujejo svetlejšo osnovo. Torej, ko človeštvo napreduje v svojem poduhovljenju, mu svet, v katerem mora prebivati, sledi korak za korakom.

V tem smislu napnite vse sile, da pospešujete ta proces poduhovljenja. Začenši s seboj, kajti bolj, kot se lahko odrečete zemeljskim stvarem, bolj postaja vaše notranje bitje poduhovljeno. Sčasoma bo začelo svetiti skozi zunanjo obliko, kar bo posledica zrcaljenja notranje vsebine.

To napredovanje, ki se bolj odraža najprej pri nekaterih in kasneje pri mnogih, - bo prineslo veliko rešitev Mojega duhovnega vprašanja, ko bom Jaz kot eden pastir, vas vse vodil, kot Moje ovce, na bogate pašnike nebeške svetlobe, da bi prejeli vse duhovne stvari, katere vam je pripravil ljubeči Oče že od nekdaj.

Zaradi tega poskrbite, da koristite temu namenu toliko, kolikor je to mogoče. Pomislite na veselje duhov in bitij, ki so zaskrbljeni glede vaše usode. In celo če morajo to napredovanje spremljati vsakovrstna trpljenja in borbe, je cilj vreden vseh teh težay. Vaše lastno veselje ob premaganju vseh težav, veselje tistih, ki se bodo v onostranstvu veselili skupaj z varni, vaša nagrada Moje večne očetovske ljubezni in nenehno rastoče napredovanje iz blaženosti v blaženost, iz radosti v radost, vas bo kmalu pripravilo do tega, da boste pozabili majhne nadloge kratkega poskusnega življenja.

Potemtakem, sledite Pastirju in ne zaidite ponovno na druge poti potem, ko se je On toliko prizadeval, da vam pokaže pravo pot k večnemu življenju in Njegovemu sinovstvu! Amen.

Gottfried Mayehofer
Gospodove pridige